

reglement te veranderen en te bepalen, dat de nieuw-benoemde hoofdbestuurders den 1sten der maand, volgende op die hunner benoeming, in functie treden? Nu doet zich het feit voor, dat een hoofdbestuur in de tweede helft van het jaar voorstellen voor het volgend jaar gereedmaakt; anders kunnen zij niet tijdig genoeg naar de afdelingen gezonden worden. Hierbij kunnen de nieuw-benoemde leden wel als gasten aanwezig zijn, doch hun inzicht komt pas na 1 Januari d. a. v. tot geldigheid. Is dit afwijkend van dat der afgetreden leden, dan is er een ongewenschte stagnatie van arbeid ingetreden. Laat elk hoofdbestuur de voorstellen, welke het ter behandeling kreeg of ontwierp, kunnen verdedigen of bestrijden, al naar het meent zulks te moeten doen. Conflicten, zooals er nu juist één achter ons ligt, kunnen zich dan niet meer voordoen.

Koog a/d Zaan, 15 Juli 1918.

C. W. VRENDENBERG.

BOTULISME.

Met groote belangstelling las ik de mededeeling van collega GEWIN in het laatste nummer van het *Tijdschrift*. Vóór ruim drie maanden vertoonde ik in de Amsterdamsche Neurologenvereening een drietal gevallen van een hoogst eigenaardige oogspierverlamming. Deze kwamen voor bij kinderen uit verschillende plaatsen. De diagnose werd toen door mij gesteld op botulismus. Hierbij deed zich de moeilijkheid voor, dat slechts bij één dier gevallen een duidelijke en zekere geschiedenis van een acute maag- en darm-aandoening was voorafgegaan. Deze gevallen zullen weldra uitvoeriger in dit *Tijdschrift*, en wel in de Vereenigingsverslagen, verschijnen.

Sindsdien heb ik op mijn afdeling nog een 4de geval, bij mij thuis een 5de geval gezien, terwijl eindelijk op de polikliniek een 6de geval zich voordeed. Dit laatste was in een gezin opgetreden, waar nog meer leden de verschijnselen vertoonden. Al deze gevallen zijn gunstig afgelopen. Ik kan ten slotte nog mededeelen, dat ook collega ZEEMAN mij mondeling mededeelde, dat hij een dergelijk geval gezien had. Bij de 7 gevallen, die ik hier opnoemde, traden de oogverschijnselen sterk op den voorgrond, terwijl de ingewandsafwijkingen slechts zeer weinig hevig voor den dag kwamen.

Ik meende dit hier te moeten mededeelen in verband met de wenschelijkheid, dat de Nederlandsche artsen op dit punt hun aandacht vestigen. Ik kan hieraan toevoegen, dat, volgens een berichtje in een der laatste nummers van het Engelsche tijdschrift *Nature*, ook in Engeland herhaaldelijk dergelijke gevallen gezien worden.

Amsterdam, 16 Juli 1918.

J. K. A. WERTHEIM SALOMONSON.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

PARIJS. — Een kranig stukje. Dr. VIELLE was alleen in een ambulance, toen een gewonde werd binnengebracht, bij wien oogenblikkelijke bloed-transfusie noodig was. De assistent was elders hulp gaan verleenen, er was ook niemand, aan wien men het benodigde bloed kon ontleenen, niemand om te helpen. VIELLE besloot nu maar, te „Jonge-Jannen”, alle rollen achtereenvolgens te vervullen. Na den gewonde voorloopig te hebben verzorgd, trok hij een schoen en kous uit, desinfecteerde den voetrug, legde een ader bloot en ving daaruit 250 gram bloed op, dat hij vermengde met natrium-citraat. Toen legde hij bij den gewonde een ader bloot, verrichtte de transfusie en verbond achtereenvolgens den gewonde en zichzelf. Het geval is goed afgelopen, en de dokter kreeg tien dagen verlof en de médaille des épidémies. „Godt gjort, kollega”, goed gedaan! zeggen wij *Norsk Magazin for laegevidenskaben* na.

EDINBURGH. — Een professoraat in de tuberculose. Vermoedelijk voor het eerst is een afzonderlijke leerstoel voor de tuberculose opgericht. Sir ROBERT PHILIPS, de stichter van de groote Edinburgsche organisatie tegen de tuberculose, heeft het professoraat in dat vak den 16den April aanvaard met een rede over den vooruitgang ten opzichte van de tuberculose in Engeland en Schotland. Per 10000 inwoners stierven in 1893 in Engeland en Schotland resp. 168 en 193 aan tuberculose,